

Met de laptop onder de arm reist Esmir van Wering (40) geregeld tussen Texel en hartje Amsterdam. In het buitengebied van De Cocksdorp, waar haar partner woont, vindt ze de rust om te schrijven. Bijvoorbeeld haar columns voor de krant *Texel dit Weekend*, die in deze uitgave zijn gebundeld.

Esmir: 'De mix van stad en eiland, twee uitersten, geeft mij de "best of both worlds". Een onuitputtelijke inspiratiebron!'

ISBN 978 90 5019 117 3

9 789050 191173

Esmir van Wering

Tussen 2 zeeën

Tussen

2

zeeën

*Esmir
van
Wering*

Meander

*Voor alle lieve, leuke Texelaars en overkanters
die ik op het eiland heb mogen ontmoeten*

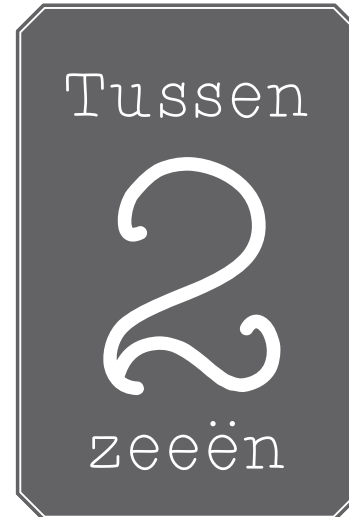

© 2015 Meander, Rijswijk
Tekst van Esmir van Wering
Omslag van Arenea Kunkeler
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 401 / ISBN 978 90 5019 117 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.meander-uitgeverij.nl
www.esmir.nl

De columns van Esmir van Wering in *Tussen 2 zeeën*
zijn eerder gepubliceerd in *Texel dit Weekend*.

*Esmir
van
Wering*

Meander

Zomer

Strand

Zon, strak blauwe lucht en windstil. Zo zie ik Texel het allerliefst. Een mooi moment om lekker lang naar het strand te gaan. Het grote voordeel van de ligging van ons huis is dat het inpakken van alle spullen langer duurt dan de reis naar de zee.

Dat is in Amsterdam – waar mijn doordeweekse huis staat – wel anders. Vanaf daar ben je zeker twee uur onderweg om in Zandvoort te komen. Hemelsbreed is het een afstand van niks, maar de beleving is een heel ander verhaal.

Met de auto beland je al gauw in een broeierige file: een regelrechte aanslag op je stralende humeur. Ook met de trein is het verre van ideaal. Je zit tussen heel veel andere badgasten, die allemaal gebukt gaan onder de hoeveelheid spullen die ze mee hebben – net als jijzelf. En eenmaal aangekomen op station Zandvoort moet je nog een flink stuk lopen om bij een leuke strandtent te komen.

De heenreis gaat nog wel. Het ergste is het eind van de stranddag, als iedereen boven de achttien jaar rozig dan wel aangeschoten is. En kleine kinderen iets tussen jengelen en onhandelbaar zijn. Zeker wanneer hun zoethoudende ijsje op is of het lekkende bolletje uit het hoorntje op de bank rolt. Kortom, na een zonovergoten stranddag is de trein naar huis gevuld met aangebrande en verbrande korte lontjes.

Daar heb je op Texel geen last van. Hier is de zee overal binnen handbereik. Dus minimale reistijd en nul kans op files of humeurinfarcten.

Met het fijne strandzand tussen mijn tenen zoeken mijn vriend en ik een rustig plekje op. Dan begint het grote genieten: de zon die je huid verwarmt, de leuke gesprekken die volgen, mensen kijken, beachballen en smullen van de meegebrachte partjes meloen en broodjes ei.

Mijn zusje, dat net als ik in Amsterdam woont, maakt van haar vrije zaterdag ook een stranddag en is in alle vroegte vertrokken.

Ze sms't: Jij natuurlijk al op het strand??! Ik nu ook bijna!

Jazeker, heb me net voor de tweede keer laten insmeren... reageer ik plagerig.

Het Texelse strand is amper gevuld. Waarschijnlijk omdat er voor later op de dag noodweer is voorspeld. En inderdaad. Halverwege de middag stuurt mijn zusje een foto van een diepgrijze lucht en lopende mensen met opgerolde handdoeken en strandmatjes onder de arm.

Oei, zit jouw stranddag er alweer op? vraag ik.

:-((Code oranje is in aantocht!

Balen!!! Sterkte met de terugreis!

Een halfuur later: *Pfff, niet te doen die trein! Vertraging en geen zitplaats!*

Haar sms komt pas twee uur later door, op het moment dat ook wij door een dreigende grijze lucht van het strand gedreven worden.

Jij inmiddels thuis zussie? Wij nu ook huiswaarts.

Tien minuten daarna: *Thuis! Volgende keer gewoon weer mee naar Texel jij!*

Wat bof ik toch, zo tussen twee zeeën.

Kippencommune

Onze kippen hebben een best leven met z'n allen, grenzend aan het Zwitserleven Gevoel. Drinken is er in overvloed, eten wordt op een presenteerblaadje opgediend, hun veiligheid is gewaarborgd en er is genoeg aanspraak. Meer dus dan de drie primaire levensbehoeften: voeding, veiligheid en onderdak. Wie kan zeggen dat er altijd een vriendin in de buurt is om mee te kletsen? Of om problemen bij te spuien? Nee, die kippencommune is lang zo gek nog niet.

'Heb je het al gehoord van Bep 12? Zij heeft het aan de stok met Bep 7', zegt Bep 5 tegen Bep 3.
'En Bep 15 schijnt een ei van Bep 9 gejat te hebben', kakelt Bep 3 terug.

Ik wurm me door het deurtje naar de kippengemeenschap om de hokken schoon te maken. Een helse klus, maar iemand moet het doen. Ik ben op mijn hoede, want eerlijk gezegd vind ik kippen best een beetje griezelig van dichtbij. Wanneer die kraaloojjes me aanstaren, heb ik het gevoel dat ze iets onbestemds in hun schild voeren. Met hun snavels kunnen ze vast hard van zich afbijten. En die klauwen! Brrr...
Ik durf prima het hok in om ze eten te geven, maar een kip van haar nest jagen om eieren te rapen? Mij niet gezien.

Ik heb het hek nog niet achter me dichtgedaan, of een oplettende kip glipt door de kleine opening het erf op. In gedachten zie ik haar de weg al op schieten. Geschrokken ga ik

achter haar aan, nadat ik het deurtje hermetisch heb afgesloten. De kip, uiterst tevreden met haar bevrijdingsactie, loopt uitdagend en luid tokkend over het schelpenpad.
Hoe krijg ik haar in vredesnaam weer terug in de ren zonder dat er nog meer 'schapen' volgen? Ik hoef haar toch zeker niet óp te pakken?

Ik haast me het huis in op zoek naar het perfecte lokaas. (Want niemand thuis als je ze nodig hebt natuurlijk! Ik zal dit 'varkentje' zelf moeten wassen.) Er is brood en komkommer en in de koelkast tref ik nog een handjevol gekookte aardappelen van gisteravond. Ik graai de feestmaaltijd bij elkaar en ren terug naar de plaats delict. De vrijgevochten jongedame is zich van geen kwaad bewust en scharrelt inmiddels triomfantelijk over het grasveld richting de openbare weg. Met verhoogde hartslag en geïnspireerd door Hans en Grietje werp ik haar voorzichtig wat versnipperde stukjes brood toe. Niet gehinderd door enige voorkennis hapt ze gretig toe. Zo komt onze 'verloren dochter' steeds dichterbij huis en even later huft ze over de drempel van haar eigen landgoed. Opgelucht haal ik adem en recht mijn rug na deze behaalde prestatie.

Zal de ontsnapte kip haar kortstondige avontuurtje met de rest van de bewoners delen?
De sociale controle lijkt minder sterk dan ik dacht, want haar vriendinnen scharrelen nog altijd onverstoord verder. Misschien dat de sterke verhalen bewaard worden voor een speciaal moment. Bijvoorbeeld na zonsondergang, wanneer het lopend buffet achter de rug is, onder een fonkelende sterrenhemel? Ik zie het al voor me. Gezellig dicht bij elkaar.
Wie weet.

Zomerdrukke

Eindelijk zon, en dat de hele week! Ik heb haast om naar het eiland te gaan, omdat ik het mooie weer optimaal wil benutten. En dat lukt het beste op Texel – het ‘Ibiza van ’t Noorden’. In mijn gedachten is de koelbox al volgeladen, liggen de handdoeken opgestapeld op de achterbank en is mijn huid voorzien van een verantwoord laagje zonnebrand. Noodzakelijk, anders ben ik binnen een halfuur totaal geroosterd. Kortom, klaar om meteen door te rijden naar het strand. Maar de realiteit is, dat ik op het nippertje de boot heb gehaald. Dus een rood hoofd van de stress en niet van de zomerzon. Nóg niet, want ik heb grootse strandplannen.

Nog nastressend bekijk ik de mensen op het dek die voorbijkomen. Hawaïaanse korte broeken met bijpassende witte benen, fladderjurkjes, slippers. En in de meeste (strand)tassen zit een halve ‘huisraad’. Ik ben niet de enige met een strandmissie.

Een heerlijk zomers beeld, dat onmiddellijk een rustgevend uitwerking op mijn gejaagde gevoel heeft. Ook de strakblauwe lucht heeft dezelfde gunstige bijwerking.

Als ik bijna bij ons huis ben, neemt de haast weer toe. In mijn hoofd loop ik na wat ik allemaal wil meenemen om zo snel mogelijk naar het strand te kunnen. Geld, zonnebrand en bril, lekkere hapjes en leesvoer.

Thuis begin ik geroutineerd een grote tas met strandattributen te vullen, alsof ik de hele zomer niets anders gedaan heb.

Terwijl het een van de eerste keren is dat het écht strandweer is.

Na het wassen van een doosje aardbeien en blauwe bessen, stop ik mijn mobiel nog even in de oplader. En omdat ik die straks hoogstwaarschijnlijk ga vergeten, leg ik een briefje boven op de tas met de tekst: *telefoon!*

Bepakt en bezakt sjees ik – inclusief mobieltje – richting zee. En met de gedachte dat ik er kan blijven tot vór na zonsondergang, zet ik mezelf definitief in de relaxmodus.

Het Texelse strand heb ik zelden zo vol gezien. Maar zoals altijd is het na een kleine driehonderd meter lopen een stuk rustiger en zie ik een geschikt plekje waar ik mijn ‘tentenkamp’ kan opslaan. Ik installeer me tevreden. Stal tijdschriften uit, leg een fles water klaar, neem alvast een handjevol bessen en trek mijn kleren uit.

Al na een paar minuten voel ik de zon en hitte mijn huid in trekken. Dus meteen maar even insmeren om niet levend geroosterd te worden. Ik doe een graai in de tas. Huh...? Néé! Alles bij me, maar het belangrijkste redmiddel alsnog vergeten?

Gelukkig hebben mijn burens zonnebrand in alle soorten en maten. En in gebrekkig middelbareschool-Duits biets ik *ein bisschen Sonnenbrand*.

Ik hoef nergens meer heen.